

Zoetermeer

NEDERLANDS
THRILLER
FESTIVAL

*Winnaars
schrijfwedstrijd*

2024







Inhoud

Voorwoord	5
Bloed in de kapel	7
Het meisje met de smaragdgroene ogen	15
De enge clown in het verlaten pretpark	22
Mana en het klokje	28
Aliens op school	34
Thrillerschrijvers top vijf	39
Longlist	40
Colofon	41
Mede mogelijk gemaakt door	42



Voorwoord

Dit jaar wordt al weer voor de 16^e keer het Nederlands Thrillerfestival gehouden en dus ook even zoveel keer de schrijfwedstrijd voor scholieren! En net als de voorgaande jaren gaan we ook dit keer naar het Stadstheater voor de prijsuitreiking. Dit jaar opnieuw in de Kleine Zaal en wie wil mag erbij zijn. De burgemeester heeft ook weer toegezegd te zullen komen. Dat was voorgaande jaren ook erg leuk en familie en vrienden kunnen erbij zijn, wanneer jullie in het zonnetje worden gezet. Wie wil dat nu niet? Want vergeet niet dat er ook dit jaar weer honderden verhalen zijn ingestuurd. Dat wordt elk jaar meer. En wisten jullie dat er ook dit jaar weer basisscholen van buiten Zoetermeer en zelfs scholieren van ver in het land hebben meegedaan? Het evenement waaraan jullie zo goed hebben meegewerkt, blijft groeien en groeien.....

Ook de in Zoetermeer gevestigde organisatie NBD Biblion sponsort weer het boekje met al die spannende verhalen. Zij maken het ook! Het boekje met de allerbeste verhalen wordt breed verspreid, ook de sponsoren van het Nederlands Thrillerfestival krijgen het. En mettertijd zetten we ook een link op onze website, zodat iedereen in het land het boekje kan lezen. Echt bijzonder dat jullie verhalen op die manier door veel mensen worden gelezen. Wie weet

gaan ze jullie namen onthouden en worden jullie over een paar jaar beroemde thrillerschrijvers!

In het Stadstheater staan op zondagmiddag 3 november nog meer prijsuitreikingen gepland. Van de MAX Bronzen Vleermuis voor de beste debuutthriller, de MAX Zilveren Vleermuis voor de beste thriller van het jaar, de MAX Gouden Vleermuis voor een auteur die al heel veel thrillers heeft geschreven én de MAX Junior Vleermuis, voor het beste spannende kinderboek! Die prijzen worden uitgereikt door de directeur van Omroep Max, Jan Slagter. Leuk om daar ook bij te zijn om kennis te maken met beroemde en (nog) minder beroemde thrillerschrijvers. Een aantal van hen zal ook op de Boekenmarkt in de foyer van het Stadstheater te vinden zijn.

De zondagmiddag is de aftrap van het festival, maar in de week die daarop volgt zijn er allerlei activiteiten in Zoetermeer. Kijk maar even op de website, dan kunnen jullie zien welke spannende dingen er nog meer worden georganiseerd tot en met zondag 10 november.

Ik hoop dat jullie een spannende, mooie middag hebben. Wees trots op jezelf, het is echt knap wat jullie hebben geschreven en nu al bereikt hebben!

Veel succes met jullie (schrijvers)toekomst!

Ria Oosterop

Voorzitter Stichting Nederlands Thrillerfestival

Bloed in de kapel

Thriller

Ize Schra
De Schatgraver

Het was 31 oktober 2074. Eva had met haar vriendengroep afgesproken om naar het Kapellerbos te gaan om daar te overnachten. Nadat ze dagenlang had geslijmd bij haar ouders, mocht ze eindelijk gaan. Om het Kapellerbos stond nu een groot hek waar je niet overheen kan komen. Maar Jan had toch een manier gevonden om erin te komen; bij het hek was een gat dat normaal altijd dichtgemaakt was en dit was nu open.

De kapel die er staat, wordt al iets van 30 jaar niet meer gebruikt en is helemaal vervallen. Daarom vonden ze het een leuk idee om daar te overnachten met Halloween. Het plan kwam trouwens van Victoria; Eva's beste vriendin die ook meeinging.

Eva propte nog snel een hoop spullen in haar rugzak en vertrok naar de plaats waar ze hadden afgesproken. Toen ze daar aankwam, stonden er vier van de zes mensen. Zij was de vijfde, alleen David miste nog. Toen hij uiteindelijk ook klaar was, volgden ze Jan naar de doorgang. Sam (ze heette eigenlijk Samirah maar iedereen noemde haar gewoon Sam) merkte op dat



het makkelijk zou zijn voor iemand om de doorgang te sluiten en dat ze er dan niet meer uit zouden kunnen komen. Jan verzekerde haar dat dat niet zou gebeuren. Ze kropen allemaal door het gat, waarbij Eva haar hoofd nogal vaak stootte. Uiteindelijk stonden ze toch allemaal aan de andere kant van het hek.

"Misschien moeten we even een verkenningsrondje maken om het terrein te verkennen," zei Sam. Zij was een soort van de moeder van de groep en als zij sprak luisterde iedereen. Iedereen ging akkoord en ze gingen lopen. Maar wat ze niet wisten, was dat een gehandschoende hand vanaf buiten de doorgang dichtmaakte...

Toen ze terugkwamen bij de uitgang, viel het David als eerste op. Hij maakte snel de anderen erop attent en toen raakte iedereen in paniek. Ze begonnen rond te rennen als een paar op hol geslagen pubers (dat waren ze ook, maar toch). Zelfs Sams geruststellende woorden hielpen niet meer en iedereen rende een andere kant uit. Sam besloot dat zij ze moest gaan zoeken en liep ook het bos in.



Na een hoop zoeken zag ze iemand; het was David, dood! Zijn buik was opengesneden met een scherp voorwerp, zijn darmen waren uit zijn lijf getrokken en om zijn nek gewikkeld. Sam rende naar hem toe, maar het was al te laat. Ze tilde hem op en nam hem mee naar de vervallen kapel en merkte tot haar schrik dat deze open was!

"Maakt niet uit," zei ze tegen zichzelf, "zo kan ik hem tenminste ergens neerleggen." Ze legde hem neer op een van de kerkbanken en begon de anderen te zoeken. Ze durfde eigenlijk het bos niet meer in te gaan nu ze wist dat er een moordenaar was, maar ze besepte ook dat haar vrienden in gevaar waren.



Toen zij ze allemaal gevonden had, vertelde ze hen het nieuws. Eerst geloofden ze haar niet, maar Davids levenloze lichaam zei genoeg; dit is menens. Ze beseften dat er of een moordenaar ergens was verstopt of dat het één van hen was. Cole kwam met het plan om het terrein uit te kammen naar een mogelijke moordenaar. Eerst was Victoria het daar niet mee eens, maar ze besepte al snel dat dat het beste idee was.

Ongeveer anderhalf uur later kwamen ze weer samen. Niemand had iemand gevonden, wat betekende..."Iemand van ons is de moordenaar!" riep Sam. "We kunnen niemand vertrouwen." Iedereen keek naar elkaar in de hoop een hint op te vangen in iemands gezicht. Ze besloten om te proberen niet in slaap te vallen, want als je dat wel deed, was je een makkelijke prooi. Ze besloten ook, dat als je iets moest doen buiten de kapel, je dan met een buddy ging.

Een half uur later moest Jan plassen en Victoria bood zich aan om zijn buddy te zijn. Een kwartier later kwam Victoria

terug, alleen... Ze zag eruit alsof ze had gerend. Ze rende naar binnen en viel gelijk Cole in de armen en begon te huilen, zoals ze nog nooit had gedaan. Toen ze uitgehuild was, begon ze te vertellen: "Jan was gaan plassen en ik hoorde een geluid en liep even weg. Toen ik terugkwam, hing Jan aan een boom. Er was een gat gemaakt in zijn hoofd en daar was een tak doorheen gestoken, waar hij gewoon aan bungelde!" In de tijd dat Jan en Victoria wegwaren, lette echter niemand op elkaar.

Sam besloot dat er iets moest gebeuren en als oudste van de groep moest ze echt ingrijpen. Ze besloot dat ze naar het lichaam van Jan moest en daar zou wachten, totdat de moordenaar naar haar toe zou komen. Dan zou ze



terugrennen naar de groep om het te vertellen. Zijzelf wist ook wel dat er een grote kans was dat het mis zou gaan, maar ze was radeloos en dit was het enige plan dat ze kon bedenken. Ze vertelde de groep over haar plan. Eva bood zich aan om mee te gaan, maar Sam was het daar niet mee eens. Sam zei: "De moordenaar slaat misschien niet toe als we met zijn tweeën zijn. Deze had Victoria ook al weggelokt voordat diegene Jan vermoordde!" Iedereen snapte dat ze zo de grootste kans hadden, maar dat betekende niet dat ze het leuk vonden. Zonder Sam zou het een stuk moeilijker zijn om beslissingen

te nemen, aangezien iedereen altijd naar Sam keek als er iets moest gebeuren.

Toen Sam weg was, brak de hel los in de kapel. Victoria begon te huilen, terwijl Cole haar troostte. Eva liep rusteloos buiten rond, hopen op Sams terugkeer. Toen Eva weer naar binnen wilde gaan, hoorde ze een geluid en rende ze het bos in.

Tien minuten later werd er op de deur van de kapel geklopt; het was Eva. Sam hing in haar armen en zag er verschrikkelijk uit. Ze had een diepe snee in haar nek en ze wisten allemaal dat ze niet lang meer te leven had. Eva zelf had een blauw oog. Ze legden haar op een bank en gingen om haar heen staan. Op dat moment gingen haar ogen open en toen ze Cole zag, raakte ze in paniek. Je kon het zien in haar ogen. Ze begon te brabbelen en Eva meende iets te horen van: "Ren!....Vlucht!....Zij is het!" Na deze woorden gesproken te hebben, zakte ze neer op de bank en zagen ze het leven uit haar lopen. Iedereen was overdonderd, Sam had er altijd zo onverwoestbaar uitgezien en nu... Ze beseften ook dat iemand dit nieuws aan Piper moest vertellen. Ze waren nu een jaar aan het daten en zo zou het voor altijd blijven...



Toen beseften ze dat er misschien niemand zou overblijven om het haar te vertellen.

Eva vertelde dat ze Sam had zien vechten met een gemaskerd persoon en dat ze naar haar toe was gerend om te helpen en dat toen de gemaskerde persoon haar sloeg en wegrende. Ze had niet gezien wie het was.



Weet je nog dat ik zei dat toen Sam weg was de hel losbarstte? Nou, nu was het echt erg. Ze renden alle drie het bos in, omdat ze niemand meer vertrouwden. Na een hoop rondrennen waren ze allemaal alleen, totdat Victoria langs een substantie in het bos rende; Coles dode lichaam. Toen ze dit zag, werd ze zo ontroostbaar dat ze terug rende naar de kapel en daar begon te huilen. Ze was nu vier jaar samen met Cole, al sinds ze 10 was. Dit werd echt te veel!

Toen realiseerde ze zich dat Cole dood was en zij niet, wat betekende dat... Op dat moment hoorde ze de deurklink naar beneden gaan. Eva kwam binnen met een kille uitdrukking op haar gezicht. Ze was helemaal onder gespetterd met bloed. Cole's bloed besepte ze al snel. Victoria wist niet wat ze opeens had. Ze had zich nooit aangetrokken gevoeld tot Eva, maar nu ze daar zo stond als de harteloze moordenaar die ze was, voelde Victoria zich... anders, bijna beter.

Ze besepte ook dat dit haar laatste momenten in de echte wereld zouden zijn. Ze had nooit in God geloofd, maar ze begon te bidden tot ieder persoon ooit vermoord. Ze wist dat niemand het zou horen, maar ze deed het toch. Het leek best ironisch dat zij, een atheïst, hier voor een verwoest Mariabeeld zat te bidden. Ze dacht na over wat er zou gebeuren als ze gedood werd. Al deze gedachten gingen in een paar seconden door haar hoofd. Eva was nog 4 stappen verwijderd, 3 stappen, 2, 1... Eva knielde naast Victoria en haalde een dolk tevoorschijn uit haar broekzak. Victoria

sloot haar ogen; ze hoefde niet te zien hoe ze zelf vermoord werd. Ze voelde lucht bewegen en daarna was alles zwart...

Toen Eva haar dolk wegtrok uit Victoria's borst, stond ze op en liep ze weg. Het was een volmaakte moord. Niemand zou weten dat zij het was. Maar wat ze niet zag, was dat Victoria's oog langzaam openging en moordlustig schitterde...



Ize schotelt ons een thriller voor in de
huiveringwekkende zin van het woord. Een groepje
tieners wil overnachten in het verlaten Kapellerbos, maar
je voelt aan je water dat dit gaat uitmonden in een
tragedie. Ondanks dat het een kort verhaal is, worden de
personages goed beschreven en ook hun gevoelens
komen duidelijk naar voren. Vooral de rol van Sam vond
de jury sterk neergezet. En zoals bij een goed spannend
verhaal hoort, verloopt het einde niet zoals gedacht...



Het meisje met de smaragdgroene ogen

Thriller

Madeleine van Gangelen
IKC De Baanbreker

Het was een sombere regenachtige dag. De regendruppels tikten hard op de ramen van de auto. We reden terug van de begrafenis van mijn opa; hij was overleden aan een astma-aanval. Mijn ouders zaten voor in de auto, mijn broertje Xavi en ik zaten op de achterbank. Xavi zat te huilen en ik dacht

aan de begrafenis. Iedereen was aan het huilen behalve oma. Zij was heel koeltjes tegen iedereen en het leek haar niks te kunnen schelen. Ik dacht vooral aan opa en aan de leuke herinneringen die ik had. Hij leerde mij handballen en schilderen. Hoe meer ik aan hem dacht, hoe verdrietiger ik werd. Mijn zicht vervaagde door de tranen in mijn ogen, net zoals de regendruppels op de ramen van de auto. Toen ik een blauw bordje zag met 'Dorpsstraat' erop, wist ik dat ik thuis was. Ik

stapte de auto uit en liep naar huis. Mama deed de deur open en ik hing mijn jas op. Ik plofte op de bank en keek verveeld op mijn telefoon. Na een paar minuten hoorde ik



mijn moeders telefoon rinkelen en ze nam op. Ze praatte zachtjes tegen iemand aan de andere kant van de lijn en vroeg daarna aan mij: "Lotte! Wil je naar oma toe gaan? Ze voelt zich echt alleen." Ik knikte en deed mijn schoenen en jas weer aan.

Mama liep mee naar de bushalte en we gingen samen op het bankje zitten. Ik vroeg aan haar waarom zij niet meeinging. Ze vertelde dat papa nog wat moest werken en dat zij op Xavi moest letten. Ze gaf me een kus en liep weer naar huis. Ineens zag ik een krantje liggen. Ik pakte het op en begon het artikel te lezen.' Ik schrok, niet alleen van het artikel, maar ook van de bliksem.

Gelukkig kwam de bus eraan, ik stapte in en ging zitten bij het raam. De bus vertrok en ik keek op mijn telefoon; geen nieuwe berichten. De bliksem was nog steeds niet weg en af en toe zag ik een flits en hoorde ik de donder. Ik vond het echt heel saai en speelde met m'n grijze T-shirt. De busrit duurde 10 minuten voordat ik bij het Stadshart aankwam. Ik stapte uit en liep naar het appartementencomplex op de Berlijnstraat en belde aan bij nummer 167.



De deur ging open en oma stond in de deuropening. Ze glimlachte koeltjes met haar smaragdgroene ogen. Ze had haar prachtige zwarte jurk aan, die ze ook aan had bij de begrafenis. Haar mooie witte lange haren hingen los over haar schouders. “Hoi oma!” zei ik. Ik knuffelde oma, maar dat deed ze niet terug. Ik liep naar binnen. Het was donker in huis en ik zag spinnenwebben, wat best logisch is want opa maakte het huis altijd schoon. De vloer kraakte en oma vroeg of ik haar koekjes wilde proberen. Ik knikte en ging de kleine keuken in. De keuken had een ronde tafel met zwarte stoelen. Er stonden witte tulpen in een zwarte vaas en er lagen allemaal gebruikte glazen in de wasbak. De kamer was somber verlicht met kaarsen. “Wow, oma, wanneer was de laatste keer dat hier is schoongemaakt?” Ik gleed met mijn vinger over het aanrecht, waar veel vuil en stof op lag. “Nou, voordat opa was overleden, ging ik de studeerkamer schoonmaken. Op het bureau onder wat papieren zag ik een foto, die er niet eerder lag. Op de foto stond opa met een andere vrouw, die veel jonger was dan hij. Ze leken wel verliefd! Ik ben heel erg geschrokken en zei niks tegen opa. Ik stopte wel met schoonmaken, voordat ik nog meer zag.” Ik keek haar aan.



“Oh, oma wat erg!” zei ik tegen haar. Ze zweeg en gaf me een paar zandkoekjes en een kopje thee.

Ik zei dankjewel en ging met oma naar de woonkamer. Ik schrok, want wat was er hier gebeurd? Wat een rotzooi! Overal waren dode planten en heel veel kranten, tijdschriften en stof op de grond. Er lag een vies rood kleed op de vloer voor de groene bank en ernaast stond een vloerlamp die een beetje geel licht gaf. De ramen waren lang niet gewassen.

Dit was niet het mooie opgeruimde huis waar ik nog ben geweest, toen opa nog leefde. Het huis was toen schoon en het was altijd gezellig met hem.



We zaten op de bank. Ik vroeg of ik naar de wc mocht. “Maar natuurlijk Lottie!” zei oma. Dit was de eerste keer vandaag dat ze niet koeltjes tegen mij deed. Ik liep de gang in en keek in de spiegel. Ik keek naar mijn grijze T-shirt en trok hem recht. Maar toen ik nog dichterbij keek, zag ik bloed op de spiegel! Ik kon mijn ogen niet geloven. Opa moest vast bloed spugen toen hij ziek was! Arme opa. Ik liep de badkamer in. Er lagen kleurrijke tegels op de vloer en een vies wit douchegordijn hing boven het bad. Ik ging op de wc onder het raampje zitten, wat ook de enige bron van licht was. Nadat ik

klaar was met mijn handen wassen, liep ik weer door de gang langs de spiegel en de foto's van opa en oma op het

kastje. Toen ik weer in de woonkamer kwam, zat oma op de bank. Ze leek bezorgd. Ik vroeg wat er aan de hand was. "Niks lieverd, ik denk dat ik dit appartementje ga verkopen. Ik bedoel, ik ga toch ook ooit dood."

Ik werd stil en oma zette de oude tv aan. Er waren maar twee zenders, want oma had geen kabel of internet. We konden kiezen tussen voetbal of het nieuws. Natuurlijk koos ik voor het nieuws. Want de jongens op school spelen altijd voetbal en dat irriteert me. We keken een tijdje, totdat ik hetzelfde nieuws hoorde dat ik eerder die dag ook in de krant las. De nieuwslezeres vertelde over iemand die 54 jaar geleden drie jonge jongens uit Zoetermeer had vermoord. De cold case werd weer geopend. Er waren nieuwe aanwijzingen dat de moordenaar een meisje uit Zoetermeer moet zijn geweest.

Toen de vrouw op het nieuws dat zei, schrok ik. De moordenaar komt dus uit Zoetermeer! Oma zag dat ik het spannend vond en deed de tv uit. "Zeg liefje". Haar stem trilde. "Ik ken de moordenaar!" zei ze. Ik zette mijn kopje neer en luisterde aandachtig naar oma. "Ze zat bij mij in de klas. Ze was het perfecte meisje met lang blond haar en de mooiste smaragdgroene ogen die je ooit gezien hebt, maar achter die ogen schuilde een moordenaar. Het mooiste meisje van school had bloed aan haar handen. Iedereen hield van haar. De meisjes wilden zoals haar zijn en elke



jongen was verliefd. Maar als je met haar uitging, kwam je nooit meer terug." Toen ze dat zei, voelde ik de rillingen over mijn rug lopen. "Maar oma..." zei ik. "Hoezo zeg je dit niet tegen de politie?" Oma glimlachte. "Ze is altijd dichterbij dan je denkt." Ze knipoogde en fluisterde in mijn oor: "Opa had geen astma."



Brrr... het kippenvel loopt over je rug aan het einde van dit verhaal. Madeleine weet heel goed een sfeer te creëren in haar verhaal, zoals je dat ziet in echte thriller verhalen: verdriet na de begrafenis van opa, medelijden met oma en dan... We gaan natuurlijk verder niets weggeven van dit spannende en goed geschreven verhaal.



De enge clown in het verlaten pretpark

Thriller

Dex van Aken
IKC Klimboom

De lucht was donker en dreigend toen Billy en Ben voor de verroeste poorten van het verlaten pretpark stonden. Het leek erop alsof het elk moment kon gaan onweten. Het pretpark werd vroeger door veel mensen bezocht, maar was nu helemaal verlaten. Er waren al jaren geen mensen meer geweest voor een plezierige tijd. Nu waren de kleuren vervaagd en het geluid van blijde kinderen was er niet meer, alleen nog maar een enge stilte.



Billy voelde een rilling over zijn rug lopen. "Ben, ik weet niet zeker of we hier moeten zijn", zei hij, terwijl hij naar de hoge verroeste hekken keek die het park afsloten. "Kom op, het is spannend! We moeten gewoon even rondkijken", antwoordde Ben, die altijd al de meest nieuwsgierige van de twee was. Hij had al weken verhalen gehoord over het pretpark dat niemand meer durfde te betreden. En nu

waren ze er eindelijk. Met een diepe zucht volgde Billy zijn vriend. De poorten kraakten en piepten luid toen ze opengingen. De stank van roest en verrotting kwam ze tegemoet. De houten planken onder hun voeten kraakten, terwijl ze het park binnenliepen.

De eerste attractie, die ze tegenkwamen, was de draaimolen. De kleurige paarden stonden stil en waren bedekt met een dikke laag stof. "Kijk, hoe vies!", zei

Ben, terwijl hij met zijn telefoon aan het filmen

was. Maar toen hij dichterbij kwam, zag hij iets waar hij van schrok. Er

bewoog iets of iemand achter de draaimolen. "Billy, zag jij dat ook?",

vroeg Ben een beetje bang. "Ja,

laten we maar snel verder gaan",

antwoordde Billy, die nu ook bang

was. Ze liepen verder en ontdekten

het oude spookhuis. De voorkant

was gedeeltelijk afgebroken en de

borden met "Durf jij het aan?" hingen scheef. "Dit is nu echt

een spookhuis!", zei Ben enthousiast. Maar Billy voelde zich

steeds banger worden. "Ben, misschien moeten we dit

overslaan", zei hij, maar Ben had de deur al opgeduwd.

Het spookhuis was donker en vol vreemde geluiden. Ze

zagen oude spiegels en verrotte versieringen. Plotseling

hoorden ze iets dat klonk als gelach, maar het klonk niet blij.



Het was een enge lach. Billy en Ben keken elkaar aan en hun hartslag werd steeds hoger van de schrik. "We moeten hier weg!", riep Billy met een trillende stem. "Maar we zijn nog niet verder geweest!", zei Ben, die wel bang maar nog meer nieuwsgierig was. Ze liepen dieper het spookhuis in en de geluiden leken steeds dichterbij te komen. Iets in de schaduw bewoog en het leek op een figuur. Billy kreeg het benauwd. "Ben, we moeten echt gaan!"

Uiteindelijk vonden ze een deur naar een kamer vol met oude, stoffige poppen. De poppen keken hen met lege, grijnzende gezichten aan. "Dit is echt heel eng", zei Billy. "Ik wil hier zo snel mogelijk weg." Maar voordat ze weg konden gaan, zagen ze een clown in de hoek staan. Zijn gezicht was wit geschminkt met een grote enge lach. "Welkom, jongens!", zei de clown met een krakende stem: "Hebben jullie zin in een spelletje?" "Nee, nee, we moeten gaan!", riep Ben en ze draaiden zich om, om weg te rennen. Maar de deur was weer dicht achter hen. "Jullie kunnen lekker toch niet ontsnappen!", zei de clown die steeds dichterbij kwam. Zijn ogen zagen er zo eng uit als de ogen van de duivel. Billy en Ben renden door het spookhuis, maar elke deur die ze probeerden, was op slot. En elke keer als ze omkeken, was de clown dichterbij. Ze konden hem horen lachen met een enge lach, terwijl hij ze achtervolgde. "Kom terug, het is veel leuker hier!", riep hij lachend. Ze bereikten eindelijk een deur aan de achterkant van het spookhuis die wel open was. Met hun laatste beetje energie duwden ze de

deur open en kwamen in een lange gang terecht. De gang was donker en de muren zaten onder de schimmel. "Wat nu?", vroeg Ben. "We moeten gewoon doorlopen", zei Billy. "misschien kunnen we nog ontsnappen!"

Ze renden verder en kwamen uit in een grote hal vol met oude attracties. Het reuzenrad stond er, maar de karretjes hingen scheef of lagen kapot op de grond. Ze zagen de clown nergens meer, maar ze voelden dat hij in de buurt moest zijn. "Daar! We moeten naar het reuzenrad!", zei Ben. Ze renden naar het reuzenrad en verstopten zich snel in één van de karretjes, die achterin op de grond lagen. Toen ze er eindelijk waren en zich verstopt hadden, keken ze om zich heen. "We zijn veilig", zei Ben.



Maar net toen ze dachten dat ze veilig waren, hoorden ze het gelach weer. De clown stond in de buurt en schreeuwde boos: "Jullie kunnen niet ontsnappen! Dit is mijn park!". Billy en Ben keken om zich heen en waren bang dat hij ze kon zien. "Wat moeten we doen?", vroeg Ben. "Ik weet het niet!", zei Billy. "We moeten hem afleiden!" Ben keek snel om zich heen en zag een oude emmer met verf liggen. "Wat als we dit naar hem toe gooien?", zei Ben. "Ja, dat is een goed idee!", zei Billy. Ze pakten de emmer en gooiden

deze naar de clown. De emmer knalde uit elkaar en de verf vloog alle kanten op. De clown schrok en was even afgeleid.

Dit was hun kans. Ze sprongen uit de verstopplaats en renden zo snel mogelijk naar de uitgang van het park. Ze hoorden de clown nog schreeuwen, maar durfden niet om te kijken. Ze wilden maar één ding en dat was het park uit komen. Uiteindelijk kwamen ze bij de poorten en duwden ze deze snel open. De frisse lucht kwam hen tegemoet en ze

renden zo ver mogelijk weg van het pretpark. "Billy, we zijn ontsnapt!", zei Ben blij, maar ze keken om en zagen de schaduw van de clown achter de poorten verschijnen. "Dit is nog niet voorbij!", riep de clown met zijn nare lach.

Billy en Ben wisten dat ze nooit meer terug zouden willen, maar de herinneringen aan de clown en zijn lach zouden nog vaak in hun slaap terugkomen.



Twee jongens gaan op onderzoek uit in een verlaten pretpark. Een goed idee voor een verhaal, geen goed idee van Billy en Ben... In plaats van bij hun favoriete figuren en attracties, belanden ze in een hachelijk avontuur. Dex beschrijft hun belevenissen levendig en vol spanning. Als lezer hoop je dat deze jongens hun avontuur heelhuids overleven...



Mana en het klokje

Thriller

Fien Fokkens

IKC Het Plankier

Er was eens een meisje, dat Mana heet. Ze woonde eerst bij haar ouders in Rokkeveen. Toen ze naar de middelbare school ging, ging ze bij haar oma wonen, omdat de school vanaf daar dichterbij was. Eerst wilde ze dat niet en vond ze het raar dat ze bij haar oma moest wonen.

Totdat ze bedacht dat daar de Stadsbibliotheek was, waar ze nooit naar toe mocht van haar moeder.

Toen ze bij oma aan kwam, vond ze het eerst best raar. Ze was er nog nooit geweest, omdat haar ouders tegen haar hadden gezegd dat ze beter bij haar uit de buurt kon blijven. En nu moest ze er opeens wonen! Maar ze zag dat haar ouders ook niet op hun gemak waren. Ze wilde er niet langer aan denken en vroeg: "Waar is mijn kamer?"

Haar oma bracht haar, maar zei niks. Toen de deur bijna dicht ging, zei ze: "Morgen gaan we naar de Stadsbibliotheek". En... de deur ging dicht. Ze ging haar kamer bekijken. Hij rook muffig alsof er al jaren niemand is

geweest. Er vielen haar twee dingen op. Ten eerste: er stond een oude enge pop met een gescheurd jurkje en één oog in de hoek van haar kamer. Ten tweede: in de hoek stond een oude antieke stoffige kast. Ze besloot erin te kijken. Het verbaasde haar dat de kast helemaal leeg was op een muziekdoosje na. Ze besloot het te openen. Er kwam een hoop stof uit. Een ballerina en een man dansten samen op een slaapliedje. En er lag een sieraad in; een roestig gouden klokje. Het zag er eng uit. Wil ik morgen nog wel met oma naar de Stadsbibliotheek?

Ze ging naar beneden. Ze had zo lang naar het muziekdoosje gekeken, dat het al avond was. Haar oma had pannenkoeken gemaakt. Tijdens het eten praatte ze over van alles. Maar Mana houdt haar mond over de ketting. Een half uur later moet ze gaan slapen. Als ze tanden moet poetsen, kijkt ze naar zichzelf in de spiegel. Ze ziet een meisje met oranje haar, sproeten en groene ogen. Ze denkt de hele tijd aan die ketting. Opeens ziet ze wat. Het was stoffig, van goud en roestig. Ze realiseerde zich dat het het klokje was. Ze draaide zich met een ruk om en.... Het klokje was weg. Ze vond het best eng, dus ging ze slapen. "Het was vast verbeelding". Het duurde een tijdje voordat ze in slaap viel. Toen ze bijna sliep, hoorde ze wat op de trap. Het klonk als haar oma die aan het lachen was. Het rook opeens naar iets nattigs. Het werd heel koud. En toen ging de deurklink van haar kamer open. Langzaam, met een piepend geluid ging die open. Het zou niet lang meer duren, totdat wat er achter die deur stond haar kon zien. En toen stond de deur wagenwijd open! En ze zag...niks.



Helemaal niks. De hele deuropening was leeg. Ze kroop voorzichtig naar de andere kant van haar bed. Ze keek over de rand en ze sloeg een hand voor haar mond om de gil te onderdrukken! Wat daar lag... Het was te verschrikkelijk om naar te kijken! Het was, het was... Toen viel ze flauw.

De volgende dag schrok ze wakker. Er liep een rilling over haar lijf toen ze terugdacht aan gisteren. Ze wist niet wat ze erger vond; dat dat klokje haar de hele tijd achtervolgde, of dat ze met haar oma naar de Stadsbibliotheek moest. Ze hadden de favoriete snack van Mana als ontbijt namelijk ei met kaas en ui. Ze deed alsof ze er heel erg van genoot, maar eigenlijk was ze doodsbang voor haar oma.



Na het ontbijt gingen ze naar de Stadsbibliotheek. Ze keek haar ogen uit toen ze voor het gebouw stond. Toen zette haar oma een stap naar binnen. Mana had van andere vriendinnen gehoord, dat het vuur van de aansteker van de gouden man was gemaakt van crêpepapier. Haar oma liep er naartoe. Ze ging naar de vlam en blies er tegenaan. Tot haar schrik ging de vlam uit. Nog geen 5 tellen later werd het nacht. Maar het was nog maar 3 uur in de middag! Haar oma was weg. Terwijl ze nog geen 10 tellen geleden bij de man stond. Nou, de man? De man was in een gouden meisje veranderd. Met het gouden klokje om haar nek! Ze vond het doodeng, maar kon niks anders bedenken dan de Stadsbibliotheek in rennen. Ze rende en rende. Zo hard dat ze niet doorhad dat ze op een plek was in de bibliotheek, waar alle oude boeken die nooit geleend werden lagen. Het

was donker en stoffig. Ze schrok vreselijk toen ze zag wat er voor haar stond. Ze zag het beeld van het gouden meisje. Maar dan was ze geen beeld meer. Haar lange, rommelige haar was pikzwart geworden. En haar huid was spierwit. Er zaten veel krassen op en het was zo dun dat al haar bloedvaten te zien waren. Haar lange, rafelige jurk was even wit als haar huid geworden. En het roestige oude kettinkje was niet meer roestig en oud.... Het was glimmend en oogverblindend goud. Alsof het net gekocht was.

Voor ze het wist kwam het meisje langzaam op haar af. Ze wilde wegrennen en zo hard gillen als ze kon. Maar ze wist dat het buiten nog nacht was. Dus bleef ze staan en hield

haar mond. Toen het meisje bij haar was, ging haar mond open om wat te zeggen.

Mana verwachtte dat ze zou klinken als een oude vrouw, maar in plaats daarvan

klonk ze als een meisje van haar leeftijd. "Luna", zei ze, "ik Luna".

Ze klonk bekend. Ze wist niet wat het was. Totdat ze de schram op haar

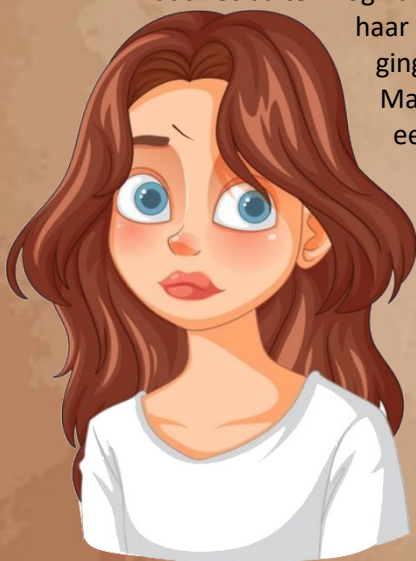
hoofd zag. Luna was 3 jaar geleden vermist geraakt in de

Stadsbibliotheek. Luna, haar vriendin! Luna deed het klokje af.

"Deze voor jou".

Mana pakte het klokje aan. Ze deed het om haar nek en.... Het werd

zwart voor haar ogen.



50 JAAR LATER

Mila rende de kamer in, waar Mana vijftig jaar geleden versteend werd. Mila was er naartoe gegaan met haar klas, omdat ze naar een uitleg moest luisteren van hoe je een verhaal schrijft. Heel groep 8 moest een verhaal schrijven voor Halloween. Mila wilde er niet meer naar luisteren en rende boos weg. Ze zag een beeld staan van een schreeuwend meisje met haar tot haar schouders. En toen ze dichterbij kwam, zag ze een klokje om haar nek. Tot Mila's schrik verdween het goud dat om het meisje heen zat en ze werd een meisje. Haar haar was oranje en ze had sproeten. En haar ogen waren felgroen. Mila sprong achteruit. Het meisje liep naar haar toe. En ze zei: "Ik Mana". Mila besloot het meisje te vertrouwen en ze zei: "Ik Mila". Mana deed het klokje af en gaf het aan Mila. "Deze voor Mila". Mila pakte het klokje aan en deed het om haar nek en toen...



Mana haar leven staat op haar kop als ze bij haar enge oma moet gaan wonen om naar de middelbare school te kunnen. Met tegenzin gaat ze met haar oma mee, die haar meeneemt naar de bibliotheek met zijn kenmerkende gouden standbeeld. Mana weet niet hoezeer haar leven zal veranderen door dit bezoekje... Fien heeft een hele slimme manier gekozen om dit verhaal op te zetten. Ook heeft ze knap aandacht besteed aan haar beschrijvingen van de omgeving waarin het verhaal zich afspeelt. Zo kun je het verhaal als lezer goed voor je zien.

EERVOLLE VERMELDING



Aliens op school

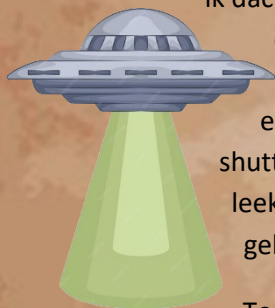
Thriller

Hidde Jansen

IKC Klimboom

Het was een doodnormale dag en ik ging naar school. Ik zit op IKC Klimboom en daar woon ik vlakbij. Onderweg kwam ik Lorian tegen en toen gingen we samen naar school. Lorian is mijn vriend en zit bij mij in de klas in groep 8. Toen we op school kwamen, begon iedereen over aliens te praten. Alle kinderen hadden die nacht gedroomd over aliens, Lorian en ik ook. Ik had hier nog niet met Lorian over gepraat, omdat

ik dacht dat hij het raar zou vinden. Alle dromen waren ongeveer hetzelfde; we hoorden iets buiten, een soort gezoem. We keken uit ons raam en zagen een groen, fel licht. Toen zagen we een soort shuttle en gingen we snel weer terug naar bed. Het leek zo echt, dat we 's ochtends dachten dat het echt gebeurd was. Maar was dat ook zo?



Toen begon de meester met de les. Mijn meester heet Alexander en hij is heel aardig. Het viel me op dat hij anders deed dan normaal. Hij gaf geen boks toen ik binnenkwam en sloeg de opdracht van de dag over. Ook deed hij geen check-in bij ons. Dat is dat de meester weet hoe je je voelt. Ik stak mijn vinger op en vroeg aan de meester of er iets aan de hand was, maar toen ging de meester verder met uitleggen. Toen de meester klaar was

met uitleggen, vroeg ik aan Lorian of hij ook vond dat de meester zo raar deed, maar op dat moment ging de meester de klas uit.

Ik deed alsof ik naar het toilet ging, maar in plaats daarvan volgde ik de meester. Hij liep naar buiten en begon te rennen. Ik rende achter hem aan en hij ging smalle padjes in tussen allemaal huizen door. Ik probeerde hem te volgen zonder dat hij mij zag. Dat was best lastig, want hij ging als

een speer. Ik raakte helemaal buiten adem. We kwamen uit bij het

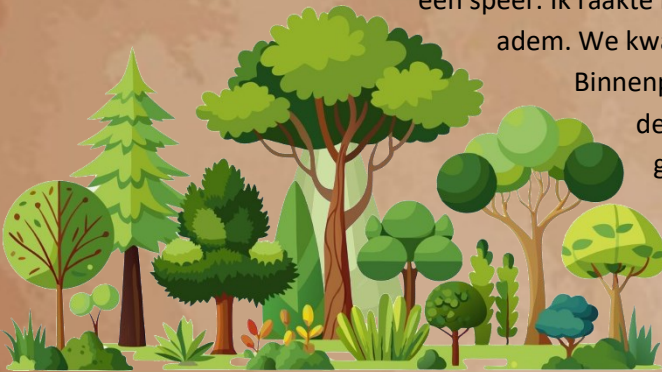
Binnenpark, waar ik tussen de bomen door een groen, fel licht zag.

Precies hetzelfde als in mijn droom.

Meester

Alexander

stampte met zijn



voeten op de grond en toen kwam er een shuttle tevoorschijn uit het groene licht. Ik had me verstopt achter een struik, maar ik liet per ongeluk een scheet. De meester keek om, maar ik kon net op tijd bukken. De deur van de shuttle ging open en daar stond meester Sijsen... Meester Sijsen is de directeur van IKC Klimboom. Ik begreep er helemaal niets meer van en ik was bang. Ik ging voorzichtig achter de struik vandaan en rende terug naar school.

Terug in de klas vertelde ik aan Lorian wat ik had gezien. Gelukkig geloofde Lorian mij. Jill en Kayla hoorden ons praten. Jill en Kayla ken ik al vanaf groep 3. Met z'n vieren praatten we over wat er was gebeurd. We besloten om samen op onderzoek uit te gaan. Die middag stond onze stagiaire voor de klas en meester Alexander kwam niet meer terug.

Na school gingen Lorian, Jill, Kayla en ik naar het Binnenpark. Ik liet ze de plek zien waar de shuttle had gestaan. We stampten met onze voeten en ja hoor, daar kwam uit het groene licht de shuttle weer tevoorschijn. De deur ging open, maar we zagen geen meesters. Ik besloot om als eerste naar binnen te gaan en ik zag een laboratorium. Ik zag meester Alexander, juf Cheyenne van groep 6/7 en meester Maarten van groep 5 in een ronde kooi zitten. Ze keken een beetje wazig uit hun ogen, maar toen ze ons zagen, keken ze blij. 'Pak snel de sleutel van de kooi!', riep meester Alexander. Ik zag de sleutel hangen en Lorian hielp me om de kooi open te maken. Op dat moment kwam meester Sijmen de shuttle binnen samen met meester Alexander. Onze monden vielen open. "Hoe kan dit nou? Zijn er twee meesters Alexander?", riepen we alle vier



tegelijk. "Ja, we zijn gekloond door meester Sijmen!", gilde juf Cheyenne. "Grijp die kloon en gooi 'm in de kooi!", riep meester Maarten. We stortten ons allemaal boven op de kloon van meester Alexander en gooiden hem in de kooi. Lorian had de sleutel nog in zijn hand en deed snel de kooi op slot.



Intussen was meester Sijmen ervandoor gegaan. We lieten de kloon van meester Alexander achter in de shuttle en renden met z'n allen achter meester Sijmen aan. Jill rende voorop en toen ze op het bruggetje bij het water was, kon ze hem een kickbokstrap geven in z'n knieholte. Meester Sijmen viel en probeerde weer overeind te komen, maar wij waren er intussen ook en duwden hem met z'n allen het water in.

Toen gebeurde er iets vreemds; het water begon te borrelen en er kwamen allemaal snippers naar boven. Meester Sijmen loste op in het water. We hadden niet veel tijd om hier verder bij stil te staan, want ineens kwamen de klonen van juf Cheyenne en meester Maarten aangelopen. Ik had het gevoel dat ik dubbel zag. Meester Maarten greep meteen zijn eigen kloon vast en juf Cheyenne die van haar. We hielpen mee om ze naar de shuttle te brengen en sloten ze snel op in de kooi. We stampten met z'n allen een paar keer hard op de grond en de shuttle vloog weg. Meester Sijmen hebben we nooit meer teruggezien. Meester Alexander werd de nieuwe directeur van IKC Klimboom. En de shuttle met de klonen? Deze is voorgoed verdwenen in de ruimte... ..

Wat een geluk dat IKC Klimboom zulke dappere leerlingen heeft! Hidde heeft een "school-voorbeeld" geschreven van inspiratie dichtbij huis. Een aantal dappere kinderen gaat uitzoeken waarom hun meester toch zo raar doet. Een origineel verhaal met een duidelijke opbouw en manier van schrijven die ervoor zorgt dat je in het verhaal wordt gezogen. Gelukkig niet in een shuttle...

EERVOLLE VERMELDING



Hidde Jansen

Thrillerschrijvers top vijf van 2024

1. Ize Schra, De Schatgraver
Bloed in de kapel
2. Madeleine van Gangelen, IKC De Baanbreker
Het meisje met de smaragdgroene ogen
3. Dex van Aken, IKC Klimboom
De enge clown in het verlaten pretpark
4. Fien Fokkens, IKC Het Plankier
Mana en het klokje
5. Hidde Jansen, IKC Klimboom
Aliens op school



Longlist

In deze bundel is de top vijf van alle spannende verhalen opgenomen. Natuurlijk heeft de jury nog meer toppers gelezen die deze bundel nét niet hebben gehaald.

(In willekeurige volgorde) :

- **Anne Kim**, individuele inzending
Herenigd
- **Britte Janssen**, IKC De Saffier
Het verlaten gebouw
- **Handan Erdem**, De Contrabas, Capelle a/d IJssel
Het dode bos
- **Sverre de Keijzer**, Casa, Pijnacker
Het oude huis
- **Emma den Besten**, IKC De Gaerde
De raadselachtige kelder
- **Zay Vlot**, De Oostwijzer
De duivels

En natuurlijk ook weer dank aan ALLE kinderen die verhalen hebben geschreven die niet genoemd zijn.
Blijf schrijven!

Colofon

Uitgave: Nederlands Thrillerfestival Zoetermeer

Voorzitter: Ria Oosterop

Jury: Annelies DHondt

Annemieke van Doorn

Sanne Pronk

Joyce Maltha

Sophie van der Heijden

Susanne Schuldt

Coördinatie: Erasmus College – Jan Brouwer

Vormgeving: Tekst & Thema Zoetermeer

Illustratie: Tekst & Thema Zoetermeer

Drukrealisatie: NBD Biblion gesponsord

Oplage: 850



nbd biblon

zoetermeer

IS DE PLEK.



